

Arrest

nr. 125 548 van 12 juni 2014
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Telly MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers dienen op 21 september 2010 een asielaanvraag in.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna : de commissaris-generaal) weigert op 27 september 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers.

De tweede verzoekster dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die haar op 20 december 2011 in arrest nr. 72.153 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingssatus weigert.

Op 12 januari 2012 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet).

Op 2 mei 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de eerste aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

De verzoekers dienen een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in bij de Raad tegen voormelde beslissing.

De gemachtigde levert op 21 mei 2012 een bevel af om het grondgebied te verlaten- asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan elk van de verzoekers.

Op 20 juni 2012 dienen de verzoekers tegen de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten een beroep in tot nietigverklaring en vordering tot schorsing bij de Raad.

Op 22 juni 2012 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 september 2012 verklaart de gemachtigde de tweede aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk en levert hij eveneens bevelen om het grondgebied te verlaten af aan de verzoekers.

De verzoekers dienen op 13 november 2012 een derde aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad verwerpt bij arrest nr. 92.299 van 27 november 2012 het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing gericht tegen de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

De verzoekers dienen op 28 december 2012 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 februari 2012 verklaart de gemachtigde de derde aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Tevens worden aan de verzoekers op dezelfde dag bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Bij arrest met nr. 102.714 van 13 mei 2013 vernietigt de Raad de beslissing van 2 mei 2012 waarbij de eerste aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 13 juni 2013 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing inzake de eerste verblijfsaanvraag, met name verklaart hij deze aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk. Het betreft de thans bestreden beslissing die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 15 november 2013, en die als volgt luidt :

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

H., T. (R.R.: ...)

Geboren te (...) op (...) + partner: H., S. (R.R.: ...)

Geboren te (...) op (...) + minderiarij kind:

-H., B.; °(...)

Nationaliteit: Servie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 12.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Dit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

De verzoekers dienen op 15 juli 2013 een vierde aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 16 oktober 2013 verklaart de gemachtigde de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 17 oktober 2013 trekt de gemachtigde voormelde beslissing van 16 oktober 2013 in.

2.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals geformuleerd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij lichten het middel als volgt toe :

"Verzoekers menen de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

a) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991

Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt: "Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 12.06.2013 (...) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (...).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. "

Dat deze beslissing evenwel strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

«De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel enkel geoordeeld heeft omtrent de ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de betrokkene, zonder dat nagegaan werd of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

Dat dit uiteraard manifest strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het dient benadrukt te worden dat artikel 9ter §, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op drie verschillende situaties, namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven;

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit;

ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.

De hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM over artikel 3 kan geen afbreuk doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet biedt een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. (RvV 92.258, 27 november 2012; RvV 92.397, 29 november 2012; RvV 92.444, 29 november 2012; RvV 92.661, 30 november 2012; RvV 92.863, 4 december 2012)

De beslissing maakt dan ook een ernstige schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingen zaken stelt:

"Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 28.10.2011 de medische stukken dd. 28.10.2011 en 28.02.2012 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysiek integriteit van betrokkene. De aangehaalde hydrocefalie werd in Servie afdoende behandeld door middel van een ventriculoperitoneale shunt. Er valt dienaangaande geen enkele zinnige reden te bedenken waarom de Servische neurochirurgen die deze in greep hebben uitgevoerd niet in staat zouden zijn om deze casus verder professioneel op te volgen. Een insinuatie in die zin vanwege Dr. M. D. P. dient aanzien te worden als een daad van welwillendheid naar de regularisatie toe van zijn patiënt en diens familie. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst."

Het dient benadrukt te worden dat de Dienst Vreemdelingen zaken, inclusief de arts-adviseur, niet enkel dient te oordelen over de mogelijke aanwezigheid van de medische behandeling in het land van herkomst, doch ook dient na te gaan of deze medische behandeling wel financieel toegankelijk is voor de betrokkenen. Het feit dat de Dienst Vreemdelingen zaken en de arts-adviseur dit manifest over het hoofd zien, schendt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijk motivering van Bestuurshandelingen van 1991, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de voorgelegde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verweerder verwijst ook uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 juni .

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 juni 2013 dat tevens onder gesloten omslag aan de verzoekers ter kennis gebracht zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing, waar zodoende ook de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 juni 2013 integraal deel van uitmaakt, verschaffen de verzoekers het genoemde inzicht en laten hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het betoog in het verzoekschrift blijkt trouwens dat de verzoekers zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen

kennen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, zodat het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is dan ook niet aangetoond.

2.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekers niet alleen de formele motivering van de bestreden beslissing viseren, doch dat zij betogen dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, niet correct zijn. De werkelijke strekking van het middel behelst dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het kader van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het middel wordt vanuit deze optiek onderzocht. Daarnaast voeren de verzoekers ook een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er dient vooreerst op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de voorgelegde ziekte, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

2.6. De bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte al dan niet (kennelijk) een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit dan wel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister *cq.* staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer en in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet verklaart de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk wanneer de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook tevens dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.7. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde, en dit in de toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk naar het advies van een ambtenaar-geneesheer van 12 juni 2013. Dit advies maakt, zoals reeds hoger gesteld, integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en luidt *in casu* als volgt:

"Geachte heer,

NAAM : H., B. (R.R.: ...)

Vrouweijk

Nationaliteit: Servië

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

Naam en adres van de ouders :

-H., T.; geboren te (...) op (...)

-H., S.; geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

Artikel 9ter §3 -4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.01.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.10.2011 de medische stukken d.d. 28.10.2011 en 28.02.2012 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De aangehaalde hydrocefalie werd in Servië afdoende behandeld door middel van een ventriculo-peritoneale shunt. Er valt dienaangaande geen enkele zinnige reden te bedenken waarom de Servische neurochirurgen die deze ingreep hebben uitgevoerd niet in staat zouden zijn om deze casus verder professioneel op te volgen. Een insinuatie in die zin vanwege Dr. M. D. P. dient aanzien te worden als een daad van welwillendheid naar de regularisatie toe van zijn patiënt en diens familie. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 16 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.8. Uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer uit de voorgelegde medische attesten een hydrocefalie weerhoudt, waarvan hij echter meteen vaststelt dat deze reeds in Servië afdoende werd behandeld door middel van een ventriculo-peritoneale shunt. Hieruit leidt de ambtenaar-geneesheer af dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit zoals vereist in het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer geeft verder aan dat er dienaangaande geen enkele zinnige reden te bedenken valt waarom de Servische neurochirurgen die deze ingreep uitgevoerd hebben niet in staat zouden zijn om deze aandoening verder professioneel op te volgen. Hij meent dat de insinuatie in die zin vanwege de behandelende neurochirurg aanzien moet worden als een daad van welwillendheid naar de regularisatie toe. Uit deze vaststellingen besluit de ambtenaar-geneesheer dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of in het land van verblijf. Zodoende spreekt de ambtenaar-geneesheer zich tevens uit over het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Bovenstaande evaluatie door de ambtenaar-geneesheer steunt uitdrukkelijk op de door de verzoekers voorgelegde medische attesten, met name het standaard medisch getuigschrift van 28 oktober 2011 en de medische stukken van 28 oktober 2011 en 28 februari 2012.

De Raad stelt derhalve vast dat de ambtenaar-geneesheer zich, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, heeft uitgesproken met betrekking tot beide toepassingsgevallen van artikel 9ter §1 eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.9. Het verdere betoog van de verzoekers valt uiteen in twee delen. Enerzijds stellen zij dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Fundamentele Rechten en Vrijheden van de Mens (hierna: het EVRM), terwijl de hoge drempel van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geen afbreuk kan doen aan de duidelijke bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die een ruimere bescherming bieden. Anderszijds betogen zij dat de ambtenaar-geneesheer niet alleen moet oordelen over de beschikbaarheid van de medische behandeling, maar dat ook diende te worden nagegaan of die medische behandeling wel financieel toegankelijk is voor de betrokkenen.

2.10. De Raad is van oordeel dat de verzoekers niet dienstig kunnen aanvoeren dat de bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM hieromtrent in plaats van op basis van artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt immers in de eerste plaats uitdrukkelijk op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 juni 2013, uitgebracht in toepassing van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de volgende evaluatie heeft gemaakt met betrekking tot de onderliggende aanvraag: *“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.10.2011 de medische stukken d.d. 28.10.2011 en 28.02.2012 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De aangehaalde hydrocefalie werd in Servië afdoende behandeld door middel van een ventriculo-peritoneale shunt. Er valt dienaangaande geen enkele zinnige reden te bedenken waarom de Servische neurochirurgen die deze ingreep hebben uitgevoerd niet in staat zouden zijn om deze casus verder professioneel op te volgen. Een insinuatie in die zin vanwege Dr. M. D. P. dient aanzien te worden als een daad van welwillendheid naar de regularisatie toe van zijn patiënt en diens familie. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 16 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”*

Het blijkt dan ook dat de ambtenaar-geneesheer zich bij zijn beoordeling in geen enkele mate heeft gesteund op artikel 3 van het EVRM of op de rechtspraak van het EHRM ter zake. Evenmin heeft hij vooropgesteld dat de ziekte een levensbedreigend karakter zou moeten vertonen om onder het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet te vallen.

Zoals hoger reeds aangegeven, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer verzoekers aanvraag heeft beoordeeld in het licht van de beide onderscheiden toepassingsgevallen die artikel 9ter van de vreemdelingenwet ter zake voorziet.

Nu de verzoekers niet betwisten onder gesloten omslag en samen met de bestreden beslissing in kennis te zijn gesteld van de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 12 juni 2013 en nu de beoordelingsbevoegdheid inzake de ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van diezelfde wet duidelijk aan de ambtenaar-geneesheer toekomt en niet aan de gemachtigde, kunnen de verzoekers niet voorhouden dat de bestreden beslissing, met uitdrukkelijke verwijzing naar dit advies, enkel zou zijn gegrond op artikel 3 van het EVRM.

2.11. Verder merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat de gemachtigde niet over de bevoegdheid beschikt om in de bestreden beslissing een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM door te voeren nu artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet duidelijk voorziet dat *“de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft”*, uit artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet volgt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Derhalve is het motief uit de bestreden beslissing dat naar de rechtspraak van het EHRM verwijst en waarin de gemachtigde een beoordeling op basis van artikel 3 van het EVRM doorvoert, een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de overige determinerende motieven van de bestreden beslissing, dit is met inbegrip van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 juni 2013. De kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. De concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in het op 12 juni 2013 uitgebrachte advies dat de aandoening geen risico vormt voor het leven of fysieke integriteit en dat ze evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling vormt, zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, volstaan *in casu* om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.12. Waar de verzoekers aangeven dat er geen onderzoek gevoerd werd naar de mogelijke aanwezigheid van de medische behandeling, alsook of deze behandeling wel financieel toegankelijk is voor de verzoekers, wijst de Raad er op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies motiveerde dat er geen enkele zinnige reden is waarom de Servische neurochirurgen die de hydrocefalie operatief behandeld hebben niet zouden kunnen voorzien in de opvolging van deze medische casus. De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of foutief zou zijn. De verzoekers tonen met hun betoog dan ook niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennen van de hem voorgelegde stukken heeft geoordeeld dat er geen risico is op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De Raad wijst er verder op dat een beoordeling en onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid slechts nodig is indien een ziekte voorligt die een behandeling vergt en waarbij zonder adequate behandeling een reëel risico optreedt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Daar waar de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de aandoening in Servië reeds afdoende behandeld werd door middel van een ventrico-peritoneale shunt, tonen de verzoekers niet aan dat de aan het oordeel van de ambtenaar-geneesheer voorgelegde ziekte thans daadwerkelijk een behandeling vereist, laat staan dat aangetoond wordt dat het om een ziekte gaat die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dan ook niet zo worden begrepen dat de verweerder steeds, en ongeacht de concrete aard van de aandoening en het al dan niet noodzakelijk karakter van de verdere behandeling, dient na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en financieel toegankelijk zijn. *In casu* was gelet op hetgeen voorafgaat, en nog los van de vaststelling dat de verzoekers geenszins met concrete elementen aannemelijk maken dat zij in Servië financieel niet zouden kunnen instaan voor deze of gene behandeling, dan ook niet vereist.

2.13. Concluderend dient te worden vastgesteld dat de verzoekers met hun betoog geen kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid in de feitenvinding van de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer aantonen.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht is dan ook niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE